

Hodnocení vedoucího bakalářské práce pro Martinu Machovou

Martina Machová na rozdíl od svých spolužáků velmi brzy věděla, co ji na umění zajímá, a která z nesčetných poloh výtvarného umění je pro ni důležitá. Nazval bych to výjimečnou citlivostí, kterou v tomto ohledu od začátku projevovala. V její práci vždy hrály podstatnou roli formy spíše naznačené než konkrétní a převládal pocit ztišení a tajemství věcí. Je pro mne velmi příjemné konstatovat, že toto vše se objevuje i v její závěrečné práci „Pomíjivé tvary“.

Mám-li shrnout předešlou práci, je třeba připomenout velmi slibný počín z 1. ročníku jejího studia. Model krychlového prostoru (3 x 3 x 3m), v němž pracovala s polopropustnými a zrcadlivými foliemi a jež získal ocenění ve fakultní mezioborové soutěži.

Zde právě poprvé ukázala svou schopnost bez problémů nastolit velmi zajímavé téma. Musím ale zároveň poznamenat, že v průběhu studia jsem několikrát zažil situaci, v níž se po velkém nadechnutí v začátku, kdy problém skýtal velmi slibná řešení, dostavily až paralyzující pochyby, nerozhodnost a neschopnost držet se vytyčených perspektiv.

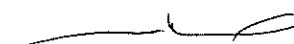
V takových situacích pak pro mne nebylo snadné pomoci a mnohá semestrální práce a realizace neskončila šťastně. Jakoby tolik ceněná mnohoslibná naznačení a nedoslovení byla v průběhu práce handicapem, projevujícím se až neschopností zaujmout k finální realizaci a instalaci jasnější, racionální a konstruktivnější postoj. Chápu ale, že se zde jedná o základní povahové a psychické nastavení autorky a není mou věcí je hodnotit. Pouze je zmiňuji a mám velkou radost, že závěrečná práce tímto netrpěla.

Martina Machová poctivě hledala formu, jíž by sdělila, že stín objektu (ve smyslu Platonónava podobenství o jeskyni) nedává vědět víc, než co vidíme. Ovšem s vědomím, že tato „vizualizace“ má své kvality, s nimiž lze zacházet.

Předkládaná realizace, která prostřednictvím pěti světelných soklů a zařízení způsobujícím lehké chvění, prezentuje drobné transparentní objekty v celém jejich tajemství a „kráse“. Mám za to, že celkový dojem z instalace Martiny Machové zcela souzní s veškerým jejím projevem.

Na závěr bych poznamenat shodně s posudkem pro Matěje Bláhu, že se zřídka kdy povede, aby společná instalace dopadla tak dobře. Práce Matěje Bláhy a Martiny Machové si nekonkurují, ale navzájem se podporují. Jejich vzájemný dotek z nich činí velmi dobře vizuálně působící celek. Ten, přes všechny zásadní rozdíly obou autorů, působí v konečném výsledku jako jeden artefakt.

Práci navrhuji hodnotit známkou výborně.

doc. Stanislav Zippe

vedoucí bakalářské práce